

Ἐν' ποσών-νεται (δὲν κάμνει γρήγορα τοῖς δουλείας του) Ρόδ. Καὶ ἀμτβ. συμπληρώνομαι, ἀποτελειώνομαι Κύπρ. κ.ά. —ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 3 64: Σαραταπέντε χρόνια ἐποσῶσαν ἀποτίτες πῶρκουμουν ἔς τὸ σπιτικόν σου Κύπρ. || Ποίημ.

Ἦσαν ἡ μάχη ἀπόσωσε κ' εἰρήνηρε τ' ἀσκέρι
ἔστειλε τότε ὁ νικητὴς τὴν κόρη του νὰ φέρη
ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀνασώνω 1. β) Τελειώνω, παύω Ἡπ. Μακεδ. κ.ά.: Δὲν ἀπουσῶν' νὰ μὴ πινάη Ἡπ. Ἄμα ἀπουσῶν' τοῦ χουρὸ κάθι κουρίτ' πάει ἔς τοῦ σπῖτι τ' Μακεδ.

3) Ἀποστομώνω, φιμώνω τινὰ διὰ καταλλήλου ἀπαντήσεως (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς συμπληρώσεως τῶν λόγων τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἀπάντησις) Κρήτ.: Εἶπε τζη τα, μὰ ἐπῆε δελόγο καὶ τὴν ἐπόσωσε. Φοβᾶσαι πῶς δὲ θὰ σὲ ποσῶση ὅ,τι κὶ ἀνὲ δῆς;

4) Πληρώνω τελείως, ἀποπληρώνω Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἰπόσωσα τὰ χρέγια μ'. 5) Ἐκπληρώνω, ἐκτελῶ ΓΨυχάρ. Ρωμαϊκ. θέατρ. 220: Ν' ἀποσῶσης πρὸς τοῦ μακαρίτη σου τοῦ πατέρα τὴ θέλῃσι. 6) Συμπληρώνω τὰς ἐλλείψεις τινὸς βοηθῶ αὐτὸν Κρήτ. Κύπρ. κ.ά.: Ἡρῶθα γῶ, γειτόνισσα, νὰ μὲ ποσῶσης πάλι, γιατί δὲν ἔχω εἶδα νὰ ψῆσω τῶ βαδιῶ Κρήτ. Ἄν δὲν ξέρω νὰ συντύχω, νὰ μὲ ποσῶσης ἐσὺ Κύπρ. Ἐπόσωσέν τον μὲ τὰ λόγια του ἔς τὴν δουλειάν του αὐτόθ. Ἀπὸ μᾶς ἐποσῶστηκες πάλι Κρήτ. 7) Φέρω, κομίζω, ὁδηγῶ Κάσ. Κρήτ. Τσακων. κ.ά.: Ἐκιάτζε δύου πέντζιτζε τζαὶ σ' ἀποσοῦτζε τοῦ βασιλῖα (ἔπιασε δύο πέρδικες καὶ τοῖς πῆγε τοῦ βασιλέα) Τσακων. || Ἄσμ.

Κὶ ὥσάν θὰ μὲ ποσῶσουσι εἰς τὸ νεκροταφεῖο,
σῦρε, πουλλί μου, μὲ φωνὴ νὰ σηκωθῶ νὰ φύω
Κάσ.

Μὲ λαοῦνα πιάνουσι καὶ τρία λαοῦακια,
δένει τα κὶ ἀποένει τα, ἔς τὸ σπῖτι τ' ἀποσώνει
Κάσ.

Ἦσαν τοὺς πρώτους τῶ Σφακιῶ δεμένους νὰ μοῦ φέρῃς...
διστάζονα κὶ ἀρμαθιαστοὺς ἐπὰ νὰ το' ἀποσῶσης

Κρήτ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ξενοφ. Ἑλλην. 7,2,19 «οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἤγον ἀπέσωσαν». 8) Καταμηνύω, προδίδω πολλαχ.: Ὅ,τι εἶπαμεν ἐπῆεν κ' ἐπόσωσέν της τα Ρόδ. Πάεισι κὶ τ'ν ἀπόσουσι Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Ἀποσώνει λόγια (ἐπὶ τοῦ μεταδίδοντος εἰς ἄλλους ρητὰ καὶ ἀπόρητα) πολλαχ. || Παροιμ. φρ.

Τῶν φρονίμων τὰ μαντῆα οἱ λωλοὶ τὰ ἀποσώνουν πολλαχ. 9) Δαπανῶ, καταναλίσκω, ἐξοδεύω τελείως σύνηθ.: Ἀπόσωσα τὸ κρασί - τὸ λάδι - τὰ χρήματα κττ. Ἀποσώθηκε τὸ κρασί μας - τὸ λάδι μας κττ. σύνηθ. β) Ἀμτβ. κουράζομαι, ἀποκάμνω Μακεδ. (Γκιουβ.): Τὸ μελίσι ποσῶσε.

10) Φθάνω, καταφθάνω πολλαχ.: Ἀπόσωσε ἔς τὸ σπῖτι. Ἀπόσωσε γρήγορα - καλὰ πολλαχ. Ἐκουράστηκε καὶ ἐγανάχτησε ν' ἀποσῶση Κρήτ. Ἄμα πεσῶσης ἔς τὸ χωρὸν νὰ γυρέψῃς τὸ σπῖτιν τοῦ δεῖνα Κύπρ. Ἡπέσωσε ἔς τὸ χωριὸ Ἄνδρ. || Φρ. Νὰ μὴν ἀποσῶση! (νὰ μὴν φθάσῃ εἰς τὸ σύνηθες ὄριον τῆς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων! Ἀρά. Συνών. φρ. νὰ μὴ σώσῃ!) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Τὰ πλούτη ἄπᾳσι ἔς τὰ παιά, ἔς τὰ γγόνια δὲ ποσώνουν Κάσ.

Ζημὰ ἔς τὸν κάδο ἔγινε, ἔς τὸ σπῖτι ἀποσώνει
Θήρ. || Ἄσμ.

Ἄι μου Γεώργι ἔς τοῖς Χαδές, δὺο τράους θὰ σοῦ δώσω,
ἂν μὲ οὐθήσης σύκ-καλα ἔς τὴν Κάσο ν' ἀποσῶσω
(σύκ-καλα = σύγκαλα = καλὰ) Κάσ.

Σ τοῖς δέκα ὥρες τῆς νυχτὸς εἰς τοῦ γιαιτροῦ ποσῶσα
κ' ἕνα χαρτί φαρμακερὸ ἀμέσως ξεδιπλῶσα
Κρήτ.

Ἐπῆαν κ' ἐποσῶσασι ἔς τῆς μάννας τους τὴν πόρτα
Ρόδ. Καὶ μέσ. Θράκ. Ἰμβρ. Κάσ. κ.ά.: Νὰ μὴν ἦταν αὐτὸς
ὁ ἀνθρώπος νὰ μὲ ἀνεβάσ' ἔς τὸ ζῶο, δὲ θὰ μπορούσα ν' ἀπο-

σωθῶ Θράκ. Ἐφ'γα τοῦ πουργὸ κὶ μό τοῦ γόμα 'πισῶθ'κα (μό = μόνον) Ἰμβρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 5,87 «ἀποσωθέντα... ἔς τὴν Ἀττικὴν». β) Κατορθώνω νὰ φθάσω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Δὲν ἀπόσουσι ἔς τοῦ χουριό. γ) Μετβ. καταφθάνω τινὰ Πελοπν. (Λακων.): Τὸν ἀπόσωσα.

11) Προφθάνω Κρήτ.: Ἰσαμε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ μου ἐπόσωσε κ' ἤρθε. Συνών. σώνω.

β) Μέσ. 1) Πληροῦνται αἱ ἐλλείψεις μου, αἱ ὑλिकाὶ ἀνάγκαι μου Κρήτ.: Ποτὲ δὲν ἀποσώνομαι, ὅλο λείπομαι.

2) Ἐξαντλοῦμαι σωματικῶς Εὔβ. (Στρόπον.): Πῶς 'πουσῶθ'κὶ κὶ γίφ'κὶ! || Φρ. Ὁ δεῖνα 'πουσῶθ'κὶ (ἀπέθανε κατόπιν μακρᾶς σωματικῆς ἐξαντλήσεως).

Μετοχ. 1) Ἐξηντλημένος σωματικῶς Λέσβ. κ.ά. —ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 37 —Λεξ. Βλαστ.: Οὐ δεῖνα εἶναι ἀπουσουμένους Λέσβ. Τὸν εἶδεν... ἀμίλητο καὶ ἀποσωμένο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Νεκρὸς, πεθαμένος ΓΨυχάρ. Ὁνειρ. Γιαννίρ. 241: Γιά δὺο χρόνια... θὰ 'μαι ἀποσωμένος.

ἀποσώρι τό, Ἀμοργ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. σωρὶ <σωρός.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., σωρὸς χονδρῶν ἀχύρων, κονδύλων καὶ ἄλλων σκυβάλων, τὰ ὅποια ἀπομένουν μετὰ τὸ λίχνισμα Ἀμοργ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Μάν.) κ.ά. Συνών. ἀποκοσκινίδι 1, ἀποσκυβαλίδι 1, ἀποσκύβαλο 1, σκύβαλο. 2) Ὁ ἐκ τῶν σκυβάλων μετὰ τὸ λίχνισμα καὶ κοσκίνισμα ἀποχωριζόμενος κατωτέρας ποιότητος σῖτος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ρίξε ἀπὸ τ' ἀποσώρι τοῦν κοτιῶνε. Μάζεψε τ' ἀποσώρι καὶ πῆρε λάδι.

ἀπόσωσι ἡ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κύνθηρ. —Λεξ. Βλαστ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσώνω.

1) Συμπλήρωσις Κύνθηρ.: Εἶναι γαστρομένη καὶ θέλει ἀπόσωσι (ἀστεία ἐκφρασις). 2) Τέλος, τελείωσις Θεσσ. (Ἀλμυρ.) —Λεξ. Βλαστ.: Ἀπάνω ἔς τὴν ἀπόσωσι μᾶς ἤρθαν ἄλλα λεφτά Ἀλμυρ.

ἀπόσωσμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. —Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀπόσωσμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπόσωμα ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 66 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. πόσωμα Εὔβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσώνω. Παρὰ Μαχαιρ. 1,612 (ἐκδ. RDawkins) τύπ. ἀπέσωμαν.

1) Τὸ τέλος πράξεώς τινος, ἀποτελείωμα ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀπόσωσμα τοῦ τρύγον Λεξ. Πρω. Τοῦ τραγονδίου τ' ἀπόσωμα ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀποσωσμός. β) Συμπλήρωσις Εὔβ. (Κονίστρ.): Θέλει πόσωμα τὸ βουστάνι, δὲ φορεῖται ἔτσι. Κοντεύγου νὰ πλέξου τὸ τσουράπι, ἔς τὰ ποσώματα εἶμαι. γ) Τὸ ἄκρον πράγματός τινος Λεξ. Αἰν.

2) Τὸ τελευταῖον γεννώμενον παιδίον Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει καὶ ἀπόσπερμα 2. β) Μεταφ. παιδίον ἀδύνατον, καχεκτικὸν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) 3) Ἡ τελευταία ὑπολειπομένη ποσότης ὑγροῦ τινος, ἰδίᾳ οἴνου Πελοπν. (Λακων.) —Λεξ. Δημητρ. Συνών. σῶσμα.

ἀποσωσμός ὁ, ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 3 173 ἀποσωμός Λεξ. Βλαστ. πῖσουμός Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσώνω.

Ἀπόσωσμα 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἡ μαύρη μάννα ἐκοίταζε γιὰ νὰ βρῇ τὸ παιδί της καὶ νά, τὸ βλέπει ἔς τὴ γωνιά, ἔς ἕνα περιβολάκι ποῦ σκάλιζε καὶ πότιζε κὶ ἀποσωσμούς δὲν εἶχε

ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν.

